

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΩΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Μυστηριώδη κι' ανεξήγητα πραγματά συμβαίνουν στην άγροικία του Βαλπριθά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δυό έργάτες της άγροικίας βρίσκονται μέσα σε λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φαγωμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραζε κάποιο τέρας. Καί πραγματικά σ' βλητήν περιοχή υπάρχει ή φήμη ότι στο Βαλπριθά ζούσε άλλοτε το Τέρας του Λιοράν, που είχε κερμί άρκούδας και κεφάλι λύκου και για το όποιο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μιά νύχτα, ο Ιδιοκτήτης της άγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μιά θελλώδη νύχτα στο σπίτι του, δέχεται την επίθεση ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα τον βρίσκουν κι' αυτόν κατασπαραγμένο. Μετά το νέο αυτό μυστηριώδη θάνατο, ή χήρα του Ροσάρ πουλάει την άγροικία στον Αντώνη Σαλθαίρ, ο οποίος εγκαθίσταται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και τά δυό παιδιά του. Το πρώτο θράδυ της εγκαταστάσεώς τους εκεί, κραυγές τρόμου κάνουν το Σαλθαίρ να τρέξει στο δωμάτιο της κόρης του, ή οποία του λέει πως είδε κάποιο υπερφυσικό πλάσμα να την άπειλη. Ο Σαλθαίρ την άλλη μέρα πηγαίνει στη γειτονική πόλι, όπου συναντάει τον άνεπιό του Άλθέρτο και τον παίρνει μαζί του στην άγροικία. Στο δρόμο όμως το άλογο τας άμαξιού που τους μεταφέρει, τρομάζει ανεξήγητα και παρ' όλιγο να άφηνιάση. Τέλος φτάνουν στην άγροικία κι' εκεί την ίδια νύχτα κάποιος προσπαθεί να παραβιάση την εξώπορτα του σπιτιού. Ένώ ο Άλθέρτος βλέπει έξω μιά μυστηριώδη κι' άλλόκοτη σκιά.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Σαλθαίρ στάθηκε και κόλλησε τά βλέμματά του στα μάτια του άνεπιού του.

Έπειτα εξακολούθησε:

— Μά την ίδια στιγμή τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένος. Ένοιωσα από την άλλη μεριά του τοίχου μιά ανάσα... μ' άκους; Μιά θερμή ανάσα.

Και καθώς ο Άλθέρτος από την έκφρασί του φαινόταν πως δεν καταλάβαινε, ο θεός του επρόσθεσε:

— Πώς να σου πώ... Έχεις δη πώς ανασαίνουν δυνατά τ' άλογα, άγγίζοντας με τά ρουθούνια τους τον τοίχο του σταύλου;... Έτσι ήταν... Πήρα άμέσως άχυρο κι' έφραξα πάλι την τρύπα. Κατόπιν θγήκα έξω και πήγα ως την καγκελλόπορτα: άπόλυτη έρημιά άπλωνόταν όλόγυρα στο δρόμο... Μά την άλλη μέρα είδα πως στο μέρος που βρίσκεται ακριβώς κάτω από την τρύπα αυτή στο δρόμο, το χορτάρι ήταν πατημένο. Πρόσεξα επίσης ότι κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να φτάση από κεί ως την τρύπα, γιατί είναι πολύ ψηλά.

Ο Άλθέρτος δεν άπάντησε. Είχε καταλάβει.

Ξαναπήραν το δρόμο που πήγαινε όλόισια. Λίγο πιο πέρα ο Άλθέρτος σταμάτησε πάλι και ρώτησε:

— Δεν προσπαθήσατε καθόλου από τότε που ήρθατε εδώ να διαφωτίσετε το μυστήριο με το όποιο περιβάλλεται ο θάνατος του Αντώνη Ρισσάρ και των έργατών του;

— Όχι. Ούτε ή άστυνομία ή ίδια δεν θα κατάφερνε τίποτε.

— Η άστυνομία δεν θα ήταν στη θέσι που είσθε σεις τώρα. Μου φαίνεται πως θα είχε ενδιαφέρον μιά τέτοια έρευνα...

Ο κτηματίας σήκωσε τά χέρια του σαν ναβελε να πη πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε.

Ξανάρχισαν να περπατάνε πλάι-πλάι σιωπηλά. Η ώρα θα κόντευε δέκα. Καθώς πλησίαζαν στα τελευταία σπίτια του Βαλπριθά, ο Άλθέρτος ξανάπε:

— Αν θυμάμαι καλά, μου είπαν ότι ο Ροσάρ τη θραδυά του μυστηριώδους θανάτου του συνώδευσε ως το σπίτι του

κάποιο φίλο του που κάθεται σε τεσσάρων χιλιομέτρων άπόσταση άπ' το Βαλπριθά.

— Ναι, ο φίλος του αυτός κάθεται από την άλλη μεριά της κορυφής του γυμνού βουνού. Υπάρχουν εκεί δύο-τρία σπίτια άπομονωμένα, που απέχουν καμμιά διακοσαριά μέτρα άπ' το χωριό Μοντουρσί.

— Ξέρετε το όνομα του φίλου αυτού του Ροσάρ;

— Ναι, είναι ο ζωγράφος Ντανιέλ Λουβέ. Κάθεται εκεί με τη γυναίκα του πρό αρκετών χρόνων.

— Δεν πήγατε να τον επισκεφθήτε;

— Όχι. Για ποιο λόγο να πάω;

Ο Άλθέρτος έκανε έναν μορφασμό και είπε:

— Δεν είσθε καθόλου περιεργος, θείε μου. Έγώ δεν θα φύγω από το Βαλπριθά πριν γνωρίσω αυτόν τον κ. Λουβέ.

Ο Σαλθαίρ δεν άπάντησε.

Προσπέρασαν το τελευταίο σπίτι του συνοικισμού, όταν έξαφνα ο κτηματίας ύψωσε το χέρι του και είπε:

— Δές!... Κάποιος γλύστρησε πίσω άπ' αυτό το σπίτι, εκεί δεξιά... Ίσως είναι ο γυιός μου ο Ζουλιέν... Δεν μπορεί να είν' άλλος άπ' αυτόν ή το Μαρσενά... Μά μου κάνει εντύπωση: Ο Μαρσενά έφυγε σήμερα το πρωί για το Μοντουρσί κι' ο εξαδέλφος σου πρέπει να βρίσκεται στο σπίτι... Άς προχωρήσουμε άθόρυβα...

Έκαναν, πατώντας στις μύτες των ποδιών τους, καμμιά έκατοστή μέτρα και φτάνοντας στο έρημο σπίτι, προχώρησαν ξυστά στον τοίχο του.

Άκουσαν τότε κάποιον που μιλούσε σιγανά, χωρίς να μπορέσουν ν' άκούσουν τί έλεγε.

— Είναι δύο, είπε ο Σαλθαίρ, του οποίου τά χαρακτηριστικά συνεσπάσθησαν.

Έπακολούθησε μιά αρκετά παρατεταμένη σιωπή. Έπειτα, μιά φωνή πολύ γλυκειά, μιά φωνή γυναικεία, ψιθύρισε σε τόνο έπιτιμητικό:

— Δεν έπρεπε να σε συνοδεύσω ως εδώ. Αν μάς έθλεπε ο πατέρας σου;...

Ο Σαλθαίρ νόμισε πως αναγνώρισε τη φωνή της Λουσιέν, της κόρης του Μαρσενά. Σε ποιόν μιλούσε τάχα έτσι; Μιά ύποψια του πέρασε άπ' το μυαλό, ή οποία θγήκε άληθινή, γιατί, έπειτ' από μιά στιγμή, άκουσε το γυιό του, το Ζουλιέν, ν' άπαντάη:

— Μά άφου δεν μπορούμε να θλεπόμαστε στην άγροικία;...

Ένας άλλος άνθρωπος στη θέσι του Σαλθαίρ θα περίμενε να μάθη περισσότερα από το μυστικό που του είχε άποκαλυφθή τόσο ξαφνικά. Αυτός όμως δεν μπόρεσε να συγκρατηθή και δρμώντας μέσα, θρέθηκε σε μιά στιγμή μπροστά στους δυό έρωτευμένους.

Ο Ζουλιέν, θλέποντας τον πατέρα του, αναπήδησε τρομαγμένος. Το χέρι του παράτησε τον ώμο της νέας κόρης, της οποίας το κεφάλι άκουμπούσε στο δικό του.

Ο Άλθέρτος είχε προχωρήσει κι' αυτός, ακολουθώντας το θείο του. Μά μόλις είδε περι τίνος επρόκειτο, έκρινε δρθότερο ν' άπομακρυνθή και να γυρίση στην άγροικία.

Ο Ροσάρ κι' ο γυιός του ξαναγύρισαν κι' αυτοί σε λίγο μά δεν έγινε μπροστά του κανένας ύπαινιγμός για τη σκηνή της οποίας είχε παρασταθή μάρτυς.

Το θράδυ όμως, μόλις άρχισε να νυχτώνη, ο Σαλθαίρ έλειψε δυό ώρες από το σπίτι του και την άλλη μέρα ο Άλθέρτος έμαθε ότι ή Λουσιέν Μαρσενά είχε φύγει για το σπίτι κάποιου θείου της, στο Ωριγιακά.

Ο Άλθέρτος κατάλαβε άπ' αυτό ότι ο θεός του είχε θιάσει τους γονείς της να τη στείλουν εκεί, χωρίζοντας την έτσι από το γυιό του.

VII

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ἀλβέρτος ἀποφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλήσει στὸ Ροσάρ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ζωγράφο Λουβέ.

Δὲν τοῦ πέρασε οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἢ σκέψις ὅτι τὸ διάθημά του αὐτὸ μπορούσε νὰ φανῇ ἄτοπο. Τὴν ἐπισκεψί του θὰ τὴν δικαιολογοῦσε τὸ γεγονός ὅτι ὁ ζωγράφος ἦταν ὁ πιὸ κοντινὸς γείτονας τῆς ἀγροικίας.

Ὁ καιρὸς ἦταν ἐλαφρὰ ὀμίχλωδης καὶ κάπως γλυκός. Ὁ Ἀλβέρτος προχώρησε στὰ δάση τῶν Μαύρων Λαγκαδιῶν γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ Γυμνοῦ Βουνοῦ.

Ἐφτάσε τέλος ἐκεῖ κατὰ τις τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ἄρχισε τότε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ εἶδε σ' ἀπόστασι δύο χιλιομέτρων τὸ χωριὸ Μοντουρσί. Σκέφτηκε ὅτι ἡ κατοικία τοῦ Λουβέ δὲν θὰ θρισκόταν μακριά.

Καὶ πραγματικὰ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ χωμένη μέσα στὰ ἔλατα. Ἦταν ἓνα πολὺ ἀνετο ἐξοχικὸ σπίτι. Μὰ ὁ νέος ἀναρωτήθηκε ξαφνιασμένος πὼς μπορούσε νὰ ζῆ κανεὶς ἐκεῖ, γιὰ τὴν εὐχαρίστησι του, ὄχι μόνον τοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ στὸ κάτω-κάτω εἶχαν κάποια γοητεία σ' αὐτὸ τὸ μέρος, μὰ καὶ τοὺς χειμωνιάτικους μὲ τις μικρὲς ἡμέρες τους καὶ τις ἀτελείωτες νύχτες τους.

Χτύπησε τὴν πόρτα μὰ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως κανεὶς, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ἡ θύλλα ἦταν ἀκατοίκητη. Ἐναχτύπησε. Τότε, πίσω σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου, ἓνα πρόσωπο παρουσιάστηκε κολλημένο στὸ τζάμι, ἓνα πρόσωπο ἀνδρὸς, νέου σχετικῶς ἀκόμα, πλαισιωμένο μὲ ξανθὴ γειάδα.

Ἦταν ὁ ζωγράφος Λουβέ.

Ὁ Ἀλβέρτος χαιρέτησε καὶ τὸ παράθυρο ἀνοίξε. Ὁ ζωγράφος ρώτησε:

— Ὁ κύριος;

— Εἶμαι ὁ Ἀλβέρτος Σαλβαίρ, ἀνεπιὸς τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ Βαλπριβά.

Ὁ ζωγράφος χαμογέλασε καὶ εἶπε μ' εὐγένεια:

— Μὲ συγχωρῆτε... Θὰ σὰς ἀνοίξω ἀμέσως.

Ὁ Λουβέ ἦταν ψηλὸς κι' ἀδύνατος, πράγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται πιὸ ψηλὸς ἀκόμα. Ὁδήγησε τὸν ἐπισκεπτή του σὲ μιὰ κάμαρη ποὺ ἦταν σαλόνι καὶ ἀτελιέ μαζί. Οἱ τοῖχοι του σκεπαζόντουσαν ἀπὸ εἰκόνες κάθε μεγέθους καὶ κάθε εἶδους: πορτραῖτα, τοπία, νατὺρ-μὸρτ, θαλασσογραφίες. Μὰ τὴν προσοχὴ τοῦ

Ἀλβέρτου τὴν τράβηξε ἓνα πορτραῖτο γυναίκα ποὺ κατεῖχε τὴν τιμητικὴ θέσι.

Ἡ πόζα ἦταν κωμικὴ καὶ ἡ τέχνη ὑπερμοντέρνα. Ἦταν μιὰ γυναίκα καμμιά τριανταριά χρόνων, μὲ παχειὰ χαρακτηριστικά καὶ μὲ κωμικὰ περιήφανο ὄφος. Ὁ Ἀλβέρτος θὰ μάθαινε σὲ λίγες στιγμὲς ὅτι ἦταν ἡ Φανὴ Λουβέ, ἡ γυναίκα τοῦ ζωγράφου.

Ὁ Λουβέ φαινόταν καταγοητευμένος γι' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, τὴν τόσο ἀπροσδόκητη γι' αὐτόν.

— Θὰ μὲ συγχωρῆσετε, ἔλεγε, γιὰ τὴ δυσπιστία ποὺ σὰς ἔδειξα στὴν ἀρχή. Μὰ ὅταν ζῆ κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια ἐρημιά, πρέπει νὰνε λίγο δύσπιστος. Ἐξ ἄλλου συμβαίνουν τόσο μυστηριώδη πράγματα τὸν τελευταῖο καιρὸ στὰ μέρη μας... Ἀσφαλῶς θὰ μάθατε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀντώνη Ροσάρ.

— Ναι, ὁ θεῖός μου μοῦ μίλησε σχετικῶς καὶ δὲν σὰς κρύβω ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ κάνω τὴ γνωριμία σας, ἡ ὁποία θὰ μ' εὐκολύνῃ νὰ μάθω καλύτερα τὰ πράγματα. Εἴσαστε ὁ μόνος... μάρτυς, μπορῶ νὰ πῶ, τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Ἀντώνη Ροσάρ καί...

Ὁ ζωγράφος τὸν διέκοψε:

— Ὅχι ἀκριβῶς ὁ μάρτυς τῶν «τελευταίων» στιγμῶν, γιὰτὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ πὼς ἔγινε τὸ τραγικὸ

αὐτὸ πράγμα, μὰ ἡμουν ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος ποὺ κουβέντιασε μαζί μὲ τὸν Ροσάρ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ μὲ συνώδευσε ὡς ἐδῶ, ἔπεσε θύμα αὐτοῦ τοῦ... δυστυχήματος ποὺ δὲν διαφωτίστηκε ἀκόμα.

— Πηγαίνατε καὶ τὸν ἐπισκεπτόσατε ταχτικὰ, ὅπως μοῦ εἶπαν.

— Ναι. Ὁ Ροσάρ κι' ἐγὼ εἶμαστε φίλοι, ἢ, ἂν προτιμᾶτε, λαμπροὶ γείτονες, διότι δὲν ἔρχόταν στὸ Μοντουρσί χωρὶς νὰ περάσῃ νὰ μὲ δῇ κι' ἐγὼ πηγαινα μιὰ φορὰ τουλάχιστον τὴ βδομάδα στὴν ἀγροικία του, ἀπ' ὅπου προμηθεύμαστε βούτυρο, αὐγά καὶ πουλερικά. Ἡ τελευταία φορὰ ποὺ πῆγα νὰ ἐπισκεφτῶ τὸ Ροσάρ ἦταν ἡ 3 Δεκεμβρίου τοῦ περασμένου χρόνου. Σὲ λίγες μέρες κλείνει ἓνας χρόνος ἀπὸ τότε... Πόσο ὁ καιρὸς περνάει γρήγορα! Τοὺς ἔβρικα, αὐτόν καὶ τὴ γυναῖκα του ἀναστατωμένους. Ἐγὼ εἶχα λείπει τότε γιὰ μερικὲς βδομάδες στὸ Παρίσι. Κατὰ τὴν διάρκεια λοιπὸν τῆς ἀπουσίας μου, δυὸ ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τοῦ Ροσάρ εἶχαν πεθάνει μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἦταν γραφτὸ του νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Ἐπίσης κι' ἓνα ἀπὸ τὰ σπῆτια τῆς ἀγροικίας εἶχε πυρποληθῆ μυστηριωδῶς καὶ ὅλοι ὅσοι ἐργαζόντουσαν ἐκεῖ εἶχαν φύγει ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου τρομαγμένοι.

— Τί περίεργα πράγματα! εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Ναι! Κι' ὁ ἴδιος ὁ Ροσάρ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πουλήσῃ τὴν ἀγροικία του. Τὴν ἐπομένη μάλιστα αὐτῆς τῆς ἡμέρας, στὴς 4 Δεκεμβρίου δηλαδή, ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του θὰ ἔφευγαν γιὰ τὸ Σαλέρς, ὅπου θὰ πηγαινε σὲ λίγο κι' ὁ ἴδιος νὰ τοὺς συναντήσῃ σὲ λίγες μέρες.

— Μὰ γιὰτὶ ἀποφάσισαν νὰ φύγουν τόσο ἐπευσμῆνος;

Ὁ ζωγράφος ὕψωσε τοὺς ὤμους του κι' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο φάνηκε στὸ χλωμό του πρόσωπο.

— Εἶχαν ξετρελλαθῆ ἀπὸ τὸ φόβο τους οἱ φτωχοὶ! εἶπε. Κανένας πειὰ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ κοντὰ τους, ἀπὸ τότε ποὺ ἔβρεθησαν κατασπαραγμένα τὰ πτώματα τῶν δύο ἐργατῶν... Κι' ὁ φόβος αὐτὸς ἔγινε πανικὸς ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Βάλ ὁ σακάτης διηγήθηκε πὼς εἶδε μιὰ νύχτα κοντὰ στὸ Γυμνὸ Βουνὸ ἓνα φριχτὸ κι' ἀπαίσιο τέρας... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ, ὁ Ροσάρ σχεδὸν συγχρόνως ἔβρικε σὲ κάποιο ντουλάπι τοῦ σπιτιοῦ του ἓνα παλιὸ χειρόγραφο βιβλίον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάγνωσις τὸν κατατρόμαξε. Μοῦ τὸ ἔδειξε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. *E-1

γραφε γιὰ κάποιο τέρας ποὺ εἶχε καταφύγει στὰ δάση τοῦ Βαλπριβά πρὸ ἑκατὸ χρόνων καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκόνα στὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου τὸ παρουσίαζε ἐντελῶς ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ εἶχε δῆ ὁ Βάλ... Στὸ Ροσάρ καὶ στὴ γυναίκα του εἶχε κάνει καταπληκτικὴ ἐντύπωση αὐτὴ ἡ σύμπτωση... Τοῦ κάκου ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τοὺς καθησυχάσω... Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε νυχτώσει γιὰ καλὰ. Ἐβρεχε ραγδαῖα κι' ὁ Ροσάρ προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι μου μὲ τ' ἀμάξι του. Δέχτηκα εὐχαρίστως κ' ἦρθαμε ὡς ἐδῶ, χωρὶς κανένα ἀπολύτως ἐπεισόδιο. Θυμᾶμαι τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ μοῦ εἶπε καθὼς μὲ ἄφηνε γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν βασάνιζε κάποιο κακὸ προαίσθημα: «Καληνύχτα, κύριε Λουβέ. Δὲν ξέρω ἂν θὰ ξανάρθω ἄλλη φορὰ στὸ Μοντουρσί». Πῆγα νὰ τοῦ ἀπαντήσω κάτι, μὰ ἐκεῖνος εἶχε ἀπομακρυνθῆ κιόλας, ἀνεβαίνοντας πρὸς τὸ Γυμνὸ Βουνὸ. Ξέρετε τί συνέβη κατόπιν. Τὸ πτώμα του τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Δυστύχημα, ἐγκλημα; Δὲν ξέρω... Ἄν ὑποθέσουμε πὼς ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος, ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ σκοτώσῃ τὸ Ροσάρ; Ἐχθρὸς ἐπίσης δὲν εἶχε.

— Τί περίεργα ποὺ εἶν' ὅλ' αὐτά.

(*Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ζουλιέν ἀναίτησε τρομαγμένος